



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Nezdařila a soudkyň Mgr. Markéty Jiráskové a JUDr. Zuzany Šmídové ve věci

žalobce: **KEFIM, s.r.o.**, IČO 09363611,
se sídlem Brno, Jana Babáka 2733/11,
zastoupen Mgr. Jakubem Kerestešim, advokátem,
Brno, Jana Babáka 2733/11,

proti

žalovanému: **Čedok a.s.**, IČO 60192755,
se sídlem Praha 3, Vinohradská 2577/178,
zastoupen Mgr. Lukášem Hojdnem, LL.B, advokátem,
Praha 10, Francouzská 299/98,

o zaplacení částky 29 490 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 8. ledna 2024,
č. j. 4 C 70/2023-136,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výrocích I., III. a IV. **potvrzuje**.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 10 133,22 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta žalobce.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem vyhověl soud I. stupně zčásti žalobnímu návrhu a žalovanému uložil povinnost, aby žalobci zaplatil částku 20 643 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky od 14. 10. 2021 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.). Současně žalobu zamítl v části, ve které se žalobce proti žalovanému domáhal zaplacení částky

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

8 847 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky od 14. 10. 2021 do zaplacení (výrok II.). O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud I. stupně tak, že žalovanému uložil povinnost, aby žalobci na nákladech řízení zaplatil částku 42 553 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám zástupce žalobce (výrok III.) Dále uložil žalovanému povinnost, aby na nákladech státu zaplatil částku 598 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, na účet Obvodního soudu pro Prahu 3 (výrok IV.).

2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal podle § 2540 o. z. slevy z ceny zájezdu do Dominikánské republiky, který se uskutečnil v srpnu 2021 a jehož pořadatelem byl žalovaný. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že právní předchůdkyně žalobce Z. B. sjednala se žalovaným dne 13. 8. 2021 smlouvu o zájezdu, spojenou s rekreačním pobytem v hotelu Be Live Collection v termínu od 21. 8. 2021 do 28. 8. 2021 za cenu 58 980 Kč. Z. B. uvedený zájezd absolvovala, avšak z důvodu nadměrného množství řas ve vodě se v moři nekoupala, pro zápach z rozkládajících se řas nebyl ani možný pobyt na pláži přiléhající k hotelu. Právní předchůdkyně žalobce proto vytkla žalovanému vady zájezdu, a to přímo na místě přítomné delegátce a následně i písemně, dopisem ze dne 22. 9. 2021. Požadovala přitom poskytnutí slevy z ceny zájezdu v rozsahu 50 %.
3. Soud I. stupně provedl poměrně obsáhlé dokazování listinami – smlouvou o postoupení pohledávky mezi Z. B. a žalobcem ze dne 2. 11. 2022, cestovní smlouvou č. 3301667, katalogem zájezdu, písemnou reklamací zájezdu, listinou nazvanou „Důležité informace a podmínky pro účastníky na zájezdu/pobytu“, dopisem žalované ze dne 13. 10. 2021, předžalobní výzvou ze dne 15. 11. 2022 a další korespondencí mezi účastníky. Dokazování doplnil též audiovizuálním záznamem na flash disku, pořízeným E. H., veřejně dostupnými videi nahranými na stránce www.youtube.com, a v neposlední výpovědi svědků M. M., E. B. a J. B.
4. Takto zjištěný skutkový stav posoudil soud I. stupně podle ustanovení § 2521 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen o. z.), ve spojení s § 2537 odst. 2 o. z., za použití § 2540 o. z., a poté shledal, že žalobní návrh žalobkyně je částečně opodstatněný.
5. Soud I. stupně uzavřel, že žalobkyně v řízení prokázala tvrzení, že výskyt mořských řas na pláži u hotelu byl po celou dobu jejího pobytu natolik rozsáhlý, že znemožňoval koupání v moři nejen před hotelem, ale dokonce i v docházkové vzdálenosti na mořském pobřeží. Současně měl soud I. stupně za prokázaný výskyt zápachu z tlející mořské trávy, a to jak z výpovědi svědka B., tak z obvyklého stavu věci, neboť je obecně známo, že dlouhou dobu ležící řasy v moři či na pláži se začínou rozkládat a zapáchají. Soud I. stupně se proto zabýval otázkou, zda lze výskyt mořských řas a jimi způsobený zápach považovat za vadu zájezdu. V této předběžné otázce shledal, že ačkoliv je existence mořských řas jevem přírodním, v daném případě se nepochybně jednalo o vadu zájezdu ve smyslu § 2540 o. z., která byla včas vytčena pořadatelem dle § 2537 o. z.
6. Soud I. stupně v této souvislosti vysvětlil, že žalovaná v nabídce předmětného zájezdu v katalogu inzerovala bílé pláže a čisté modré moře, ve skutečnosti však bylo moře hnědé (barvy močůvky), plné řas a zapáchalo, jak prokázáno svědky i dalšími důkazy. V podstatě nebylo možné se v moři koupat, a to zřejmě i z hygienických důvodů. Z objektivního hlediska je pobytový zájezd u moře v Karibiku kupován zákazníky za účelem odpočinku na krásných bílých plážích a koupání v průzračném moři. Tyto vlastnosti zájezdu, které bylo z fotografií u nabídky zájezdu důvodně možné očekávat, však v dané věci naplněny nebyly. Tento základní požadavek nelze dle závěru soudu I. stupně nahrazovat koupáním v bazénu či na drahých (extra placených) výletech. Ne každý ze zákazníků je totiž ochoten a schopen takové výlety ze zdravotních či jiných důvodů absolvovat a vydávat za ně další finanční prostředky. K tíži žalobkyně započel soud I. stupně zjištění, že enormní výskyt řas byl v dané lokalitě zaznamenán už v červenci 2021, jak vyplynulo z recenzí a veřejně dostupných videí na stránce www.youtube.com. Žalovaný měl tedy informaci o stavu pláže a moře již dlouho předtím, než si právní předchůdkyně žalobce koupila zájezd dne 13. 8. 2021. Podle soudu I. stupně tak měl žalovaný zákazníci na výskyt řas upozornit.

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

Odpovědnosti za vady ho nezprošťuje pouhé obecné upozornění, obsažené ve Všeobecných smluvních podmínkách.

7. Ze všech těchto důvodů soud I. stupně shledal, že předmětný zájezd trpěl výše popsány vadami, které právní předchůdkyni žalobce včas vytkla pořadateli zájezdu v souladu s § 2537 odst. 2 o. z.
8. Při stanovení výše slevy zájezdu pak soud I. stupně vycházel z právně nezávazného dokumentu – tzv. frankfurtské tabulky slev, kterou v roce 1985 vydala 24. komora Zemského soudu ve Frankfurtu, označující nejčastější nedostatky při plnění závazků vyplývajících z cestovní smlouvy. Poukázal přitom na okolnost, že tato tabulka je k dispozici na webových stránkách Evropského spotřebitelského centra při ČOI, přičemž sleva za nemožnost koupání v moři se dle tabulky pohybuje v rozmezí 10-20 % (podle popisu v katalogu a možných náhradních řešení), sleva za špinavou pláž se dle tabulky pohybuje v rozmezí 10-20 % a sleva za zápach v rozmezí 5 - 15 % z ceny zájezdu.
9. Nejdříve se soud I. stupně zabýval vadou spočívající v nemožnosti koupání z důvodu hnědé a zakalené vody v moři (v důsledku velkého množství zahnívajících řas). Za tuto vadu pak žalobci přiznal slevu ve výši 20 % z ceny zájezdu, tedy slevu na horní hranici rozmezí uváděného tzv. frankfurtskou tabulkou. Přihlédl k tomu, že ačkoliv si právní předchůdkyně žalobce koupila zájezd za účelem koupání v čisté modré vodě vedle hotelu, tato základní vlastnost zájezdu nebyla naplněna a nebylo možné ani odpovídající náhradní řešení, neboť moře bylo v tomto rozsahu znečištěné ve velké vzdálenosti od hotelu. Jedinou možností koupání v moři, tak pro Z. B. bylo zakoupení drahých výletů do jiné části Dominikánské republiky, což soud I. stupně nepovažoval za odpovídající náhradní řešení (ze strany pořadatele zájezdu).
10. Za vadu spočívající ve špinavé pláži pak soud přiznal žalobkyni slevu odpovídající 10 % ceny zájezdu, tedy při spodní hranici rozmezí slev stanoveného tzv. frankfurtskou tabulkou. Přihlédl k tomu, že fotografiemi, videozáznamem a výpovědí svědků bylo prokázáno, že pláž v oblasti před hotelem byla každý den ráno uklížena, nebyla tedy v takovém stavu, že by nebylo možné jí alespoň po určitou část dne používat. Naplavené řasy a zápach způsobovaly pouze diskomfort a místní a časové omezení Z. B. v užívání pláže.
11. Co se týče vady zájezdu spočívající v zápachu, v této souvislosti přiznal soud I. stupně žalobci slevu ve výši 5 %, tedy při spodní hranici rozmezí slev stanoveného tzv. frankfurtskou tabulkou, neboť dospěl k závěru, že ve věci je třeba přihlídnout k tomu, že ze strany hotelu byla snaha o likvidaci a odvoz řas, tedy o odstranění zápachu způsobeného jejich rozkladem.
12. S tímto podstatným odůvodněním přiznal soud I. stupně žalobci celkovou slevu z ceny zájezdu v rozsahu 35 %. Z celkové ceny zájezdu ve výši 58 980 Kč činí 35 % částku 20 643 Kč. Vedle vlastní dlužné částky pak žalovanému uložil povinnost též k úhradě úroku z prodlení z částky 20 643 Kč od 14. 10. 2021, tedy ode dne, kdy byla zamítnuta reklamace, až do zaplacení (výrok I. rozsudku).
13. Jelikož se žalobkyně v řízení domáhala zaplacení částky v souhrnné výši 29 490 Kč, soud ve výroku II. rozsudku zároveň žalobu zamítl co do částky 8 847 Kč s příslušenstvím (29 490 – 20 643 = 8 847).
14. Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky odůvodnil soud I. stupně odkazem na § 142 odst. 3 o. s. ř. s tím, že žalobci náleží plná náhrada nákladů soudního řízení, neboť byl co do základu nároku (prokázání všech vytčených vad zájezdu a existence nároku na slevu z ceny zájezdu) úspěšný a výše plnění závisela na uvážení soudu. Výši náhrady nákladů řízení pak soud vypočetl podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. na výsledných 42 553 Kč.
15. Výrok ad IV. o nákladech státu odůvodnil soud I. stupně odkazem na ustanovení § 148 odst. 1 o. s. ř. s tím, že náklady státu jsou tvořeny svědeckým proplaceným svědku J. B. v částce 598 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

16. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný dne 1. 2. 2024 včasné odvolání, které ještě doplnil podáním ze dne 12. 2. 2024. Při odvolacím jednání dne 22. 5. 2024 zástupce žalovaného upřesnil, že opravný prostředek směřuje pouze proti vyhovujícímu výroku ad I. a proti závislým nákladovým výrokům ad III. ad IV. rozsudku.
17. Žalovaný zejména namítl, že rozhodnutí soudu I. stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Dovodil, že soud pochybil, když nesprávně aplikoval ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, upravující práva zákazníků a výskyt mořských řas ve větším, než obvyklém množství, posoudil jako vadu zájezdu ve smyslu § 2537 o. z., ačkoliv se v případě výskytu mořských řas v moři z povahy věci nemůže jednat o vadu zájezdu a zákazníci nemohou být kompenzováni pouze z důvodu výskytu přírodních jevů. Podle názoru žalovaného nelze z povahy věci za službu cestovního ruchu považovat moře, respektive stav moře. Moře totiž spadá pod pojem „res extra commercium,“ což jsou entity reálného světa, které nemohou být předmětem soukromých práv. Vzhledem k tomu, že moře nemůže být předmětem žádných smluvních vztahů, tzn. ani smlouvy o zájezdu, nemůže být považováno ani za součást některé ze služeb cestovního ruchu.
18. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tím, že soud I. stupně při stanovení slevy z ceny zájezdu aplikoval tzv. frankfurtskou tabulku slev. Poukázal na okolnost, že přílehavěji reflektuje důvody pro kompenzaci zákazníků kompenzační tabulka International Travel Quality Standard (ITQ kodex) upravující mezinárodní standard kvality služeb, která možnost kompenzace zákazníků za nemožnost koupání v moři neumožňuje a výslovně pak vylučuje kompenzaci za nevyhovující pláž způsobenou vlivem počasí a přírodními vlivy. Žalovaný zdůraznil, že své zákazníky na eventualitu výskytu mořských řas na plážích upozorňuje, a to v dokumentu nazvaném „Důležité informace a podmínky pro účast na zájezdu/pobytu,“ který je součástí smlouvy o zájezdu. V sekci nazvané plážové služby se pak výslovně uvádí, že klimatické podmínky mohou způsobit náplavy mořské trávy nebo výskyt mořských živočichů a podobně, což nelze ze strany CK ovlivnit. Podle názoru žalované tak právní předchůdkyně žalobce byla na možnost výskytu mořských řas předem řádně upozorněna.
19. Pro případ, že by měl odvolací soud za to, že se v případě nadměrného výskytu mořských řas jedná o porušení smluvní povinnosti žalovaným, pak by u žalobce v souvislosti s výskytem mořských řas přícházel v úvahu spíše nárok podle § 2543 o. z. na náhradu újmy za narušení dovolené. Ani tento nárok by však podle názoru žalovaného žalobci nevznikl, neboť zájezd nebyl zmařen ani podstatně zkrácen. Pokud by však odvolací soud dospěl k závěru, že nárok podle § 2543 o. z. žalobci vznikl, došlo by na straně žalovaného ke zproštění povinnosti ve smyslu § 2913 o. z. z toho důvodu, že nastala mimořádná nepředvídatelná a nepřekonatelná překážka, která vznikla nezávisle na vůli žalovaného a zabránila jí bez splnění povinnosti ze smlouvy.
20. K přiznané výši slevy z ceny zájezdu pak žalovaný uvedl, že i kdyby, čistě teoreticky, přiznání slevy z ceny zájezdu odvolací soud shledal za oprávněné, tuto slevu považuje za zjevně nepřiměřenou, neboť účelem dovolené je rekreace, odpočinek, nikoliv jen koupání v moři.
21. Ze všech těchto důvodů žalovaný navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném rozsahu změnil tak, že žalobu zamítne. Současně požadoval přiznat náhradu nákladů odvolacího řízení.
22. Žalobce se ve vyjádření k odvolání žalovaného ztotožnil se skutkovými i právními závěry soudu I. stupně. Poznamenal přitom, že nemůže souhlasit s odkazem žalobce na tzv. ITQ kodex, neboť se jedná o dokument vytvořený společnostmi poskytujícími pojistné krytí cestovním kancelářím, jejichž zájmem je co nejvyšší odškodnění klientů. Kodex je tak jednoznačně napsán ve prospěch cestovních kanceláří s cílem omezit práva spotřebitelů. V konstantní judikatuře Evropského soudu a ani soudů českých není tento dokument používán. V dané věci prováděl soud I. stupně rozsáhlé dokazování, a to jak výsledkem svědků tak dostupnými informacemi z videozáznamu, recenzí a též video dokumentací a fotodokumentací žalobce. Z těchto důkazů jednoznačně vyplynulo, že moře Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

a pláž obsahovaly značně nadstandardní množství naplavených řas, dalece přesahujících běžné, obvyklé a akceptovatelné naplaveniny. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí potvrdil jako věcně správné.

23. Odvolací soud přezkoumal postupem podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost rozsudku soudu I. stupně, včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v rozsahu podaného odvolání (§ 206 odst. 2 o. s. ř.). Poté dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.
24. Žalovaný uplatnil především odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř., když namítl, že soud I. stupně věc nesprávně posoudil po stránce právní. Odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. je založen tehdy, když rozhodnutí soudu I. stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Právní posouzení je možno považovat za nesprávné tehdy, jestliže soud na správně zjištěný skutkový stav aplikuje nesprávnou právní normu, případně aplikuje správnou právní normu, ale nesprávně ji vyloží či neaplikuje adekvátní právní normu.
25. V dané věci učinil soud I. stupně správný právní závěr, jak v otázce předběžné (zda se v tomto konkrétním případě jedná o vadu zájezdu), tak ve věci samotné, kdy přílehavě a logicky zdůvodnil rozsah přiznané slevy z ceny zájezdu.
26. Smlouvu o zájezdu upravuje § 2521 a násl. zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném od 1. 1. 2014 (dále jen o. z.). Vady zájezdu jsou pak blíže upraveny v § 2537 a násl. o. z.
27. Podle § 2537 odst. 1 o. z. má zájezd vadu, není-li některá ze služeb cestovního ruchu zahrnutých do zájezdu poskytována v souladu se smlouvou.
28. Podle § 2537 odst. 3 o. z. pořadatel odstraní vadu zájezdu, ledaže to není možné anebo odstranění vady zájezdu vyžaduje nepřiměřené náklady s ohledem na rozsah vady a hodnotu dotčených služeb cestovního ruchu.
29. Podle § 2540 odst. 1. o. z. má-li zájezd vadu a vytkl-li ji zákazník bez zbytečného odkladu v souladu § 2537 odst. 2 o. z., má zákazník právo na slevu z ceny ve výši přiměřené rozsahu a trvání vady.
30. Soudní rozhodovací praxe se ustálila v závěru, že pořadatel zájezdu má povinnost plnit tak, aby zájezd měl ty vlastnosti, o nichž zákazníka ujistil nebo které zákazník vzhledem k nabídce a zvyklostem důvodně očekával. Nedostatky či závady, jež zakládají rozpor poskytnutého plnění s těmi vlastnostmi zájezdu, o nichž pořadatel zákazníka ujistil nebo které zákazník vzhledem k nabídce a zvyklostem důvodně očekával, jsou pak vadou zájezdu (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR publikované pod sp. zn. 33 Cdo 115/2021).
31. V dané věci bylo cestovní smlouvou a katalogem zájezdů prokázáno, že žalovaný nabízel právní předchůdkyni žalobce pobytový zájezd do Dominikánské republiky, ve středisku Punta Cana s tím, že přímo u hotelu je „krásná písčitá pláž.“ Podle fotografií střediska obsažených v katalogu měla být přímo u vybraného hotelu umístěna pláž s bílým pískem a v moři se měla nacházet průzračná voda modré barvy. Cestovní smlouva byla sjednána dne 13. 8. 2021. Současně bylo v řízení prokázáno, že v dané lokalitě byl zaznamenán dlouhodobý enormní výskyt mořských řas již od července 2021. Žalovanému, který měl přímo v hotelu svého delegáta, musel být tedy stav pláže a pobřeží znám již v době uzavření cestovní smlouvy se Z. B.. Přesto zákazníci na nadměrný výskyt řas v moři a ani na související zápach při sjednání smlouvy neupozornil. Zákaznice tak měla k dispozici pouze informace z katalogu, podle něhož se u hotelu nachází krásná pláž s bílým pískem a mořem průzračné modré barvy. Jedná se proto o zřejmý rozpor poskytnutého plnění s těmi vlastnostmi zájezdu, o kterých pořadatel zákazníci sám ujistil a které tak Z. B. na zájezdu v Dominikánské republice důvodně očekávala. Byl proto správný závěr soudu I. stupně v předběžné otázce, že výskyt mořských řas na pláži u hotelu a jimi způsobený zápach je vadou zájezdu ve smyslu ustanovení § 2537 odst. 1 o. z.

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

32. Současně bylo soudem I. stupně správně zjištěno, že právní předchůdkyně žalobce tuto vadu zájezdu včas vytkla, když jí reklamovala u delegátky ještě v průběhu pobytu a posléze písemně dne 22. 9. 2021. Vada zájezdu tak byla pořadateli vytknuta bez zbytečného odkladu ve smyslu § 2537 odst. 2 o. z. Žalovaný přesto vytčenou vadu zájezdu neodstranil (například zajištěním bezplatné dopravy zákazníků na vzdálenější čistou pláž). Za odstranění vady přitom nelze považovat nabídku placených fakultativních výletů, jejichž celková cena se pohybovala kolem 360 USD na osobu, zvláště za situace, pokud byl zájezd v tomto případě pořadatelem nabízen jako „all inclusive.“ Zároveň se však nejedná o případ, kdy by výše odstranění vady zájezdu (zajištěním dopravy na jinou pláž) vyžadovalo od pořadatele nepřiměřené náklady ve smyslu § 2537 odst. 3 věta druhá o. z.
33. Byl proto správný závěr soudu I. stupně, podle něhož vzniklo v dané věci žalobci právo na slevu z ceny zájezdu, a to ve výši přiměřené rozsahu a trvání shora popsané vady (§ 2540 odst. 1 o. z.). V této souvislosti je třeba zdůraznit, že vady zájezdu přetrvávaly po celou dobu jeho konání (21. 8. – 28. 8. 2021). Odvolací soud se ztotožňuje rovněž s rozsahem slev z ceny zájezdu, který byl soudem I. stupně přiznán za jednotlivé vytčené vady:
34. Jako odpovídající hodnotí odvolací soud slevu v rozsahu 20 % z ceny zájezdu, která byla přiznána za vadu spočívající v *nemožnosti koupání* zákaznice v moři z důvodu hnědé a zakalené vody na přilehlé pláži, což bylo způsobeno velkým množstvím zahnívajících řas ve vodě se vyskytujících. Zákaznici za tuto vadu náleží sleva na horní hranici rozmezí dle tzv. frankfurtské tabulky slev, neboť podstatnou vlastností zájezdu, o které byla zákaznice pořadatelem opakovaně ujištěna, byla čistá voda na pláži u hotelu. Tato základní vlastnost zájezdu nebyla vůbec naplněna a žalovaný nenabídl zákaznici ani adekvátní náhradu, jak rozebráno shora.
35. Za přiměřenou považuje odvolací soud též slevu ve výši 10 % z ceny zájezdu za samotnou *znečištěnou pláž*, když bylo v řízení před soudem I. stupně prokázáno, že pláž před hotelem byla každé ráno uklízena a nemožnost jejího užívání byla dočasná. Sleva tak byla stanovena při dolní hranici rozpětí dle frankfurtské tabulky slev.
36. Za adekvátní považuje odvolací soud rovněž 5 % slevu za vadu zájezdu spočívající v *zápachu*, která byla soudem I. stupně rovněž správně vyměřena při spodní hranici rozmezí daného tzv. frankfurtskou tabulkou slev. Soud I. stupně zde odpovídajícím způsobem zohlednil skutečnost, že ze strany hotelu byla projevoována snaha o včasnou likvidaci vyplavené mořské trávy, která zápach způsobovala.
37. Jako neopodstatněnou hodnotí odvolací soud námitku žalovaného, že soud I. stupně pochybil, pokud při stanovení slevy aplikoval tzv. frankfurtskou tabulku slev, kterou v roce 1985 vydala 24. komora Zemského soudu ve Frankfurtu. Nejvyšší soud ČR již v rozsudku ze dne 28. 4. 2016, sp. zn. 33 Cdo 747/2015, publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 58/2017, vyložil, že při stanovení výše slev z ceny zájezdu lze zmíněný dokument podpůrně využít, byť má tato tabulka pro tuzemskou justici pouze nezávazný charakter. Tzv. frankfurtská tabulka slev označuje nejčastější nedostatky při plnění závazků pořadatelů vyplývajících z cestovní smlouvy. Tabulka je k dispozici na webových stránkách Evropského spotřebitelského centra při ČOI. Judikatura Nejvyššího soudu připouští použití obou **tabulek**, tedy, jak frankfurtské tabulky slev, tak žalovaným zmíněné tabulky ITQ kodex, ale pouze jednotlivě, nikoliv obou dokumentů zároveň. Pokud tedy soud I. stupně v dané věci zvolil použití tzv. frankfurtské tabulky slev, činil tak nepochybně z důvodu větší přiléhavosti na posuzovaný případ. Bylo jen a pouze na uvážení soudu I. stupně, ze kterého z obou nezávazných dokumentů bude vycházet a jakým způsobem jej aplikuje na přezkoumávanou věc. Soud I. stupně své úvahy při výpočtu slevy logicky a srozumitelně vysvětlil a odvolací soud se s tímto výpočtem slevy z ceny zájezdu plně ztotožnil.
38. Ze všech těchto důvodů odvolací soud hledal, že právní posouzení soudu I. stupně bylo správné. Odvolací důvod podle ustanovení § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. proto ve věci nebyl založen.

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

39. Na základě těchto skutečností postupoval odvolací soud podle ustanovení § 219 o. s. ř. a rozsudek soudu I. stupně v napadeném výroku I. potvrdil jako věcně správný. Jako věcně správné byly potvrzeny rovněž závislé nákladové výroky ad III. a IV. rozsudku, neboť jejich znění bylo v souladu s ustanovením § 142 odst. 3 o. s. ř., resp. s ustanovením § 148 odst. 1 o. s. ř.
40. Výrok II. rozsudku nebyl napaden odvoláním žádného z účastníků. Zůstal proto stranou přezkumné činnosti odvolacího soudu a nabyl samostatně právní moci (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).
41. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn § 142 odst. 1 o. s. ř., za použití § 224 odst. 1 o. s. ř., neboť žalobce byl v odvolacím řízení plně úspěšný. Předmětem odvolacího řízení zůstala již jen částka 20 463 Kč s přísl., která je proto považována za tarifní hodnotu podle § 8 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. (dále jen ATF). Náklady řízení na straně žalobce, který byl zastoupen advokátem, jsou tvořeny: dvěma úkony právní služby po 1 940 Kč podle § 7 bod 5., ve spojení s § 11 odst. 1 ATF, náhradou hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téhož předpisu, náhradou za ztrátu času podle § 14 odst. 3 ATF za 5 započatých půlhodin po 100 Kč a dále cestovným za cestu zástupce žalobce k odvolacímu jednání dne 22. 5. 2024 na trase Brno-Praha a zpět v advokátem doložené částce 3 394,56 Kč. Všechny položky byly ještě navýšeny o 21 % DPH (1 758,66 Kč). Celkem 10 133,22 Kč.
42. DPH je součástí nákladů řízení podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř. Náklady řízení jsou splatné k rukám advokáta žalobce na základě § 149 odst. 1 o. s. ř., za použití § 224 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** dovolání přípustné /§ 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř./.

Praha 22. května 2024

JUDr. Aleš Nezdařil v. r.
předseda senátu